

“El truc consisteix a quedar-se en blanc”

El públic no sap què veurà ni els actors què faran. És 'Imprebis', un espectacle basat en la improvisació que Santiago Sánchez, Carles Castillo, Carles Montoliu, Àngel Estellés i Antonio Castillo representen al Teatre Arnau de Barcelona fins el dia 7 de març.

Fa cinc anys un quintet format per un director, dos actors, un músic i un il·luminador van presentar *Imprebis*, un espectacle de Michel Lopez en què els actors improvisen els temes que els proposa el públic que assisteix a la representació. Ara *Imprebis* ha tornat a Barcelona i continua tenint-hi l'èxit del primer dia.

—*Com es manté un espectacle durant cinc anys?*

SANTIAGO SÁNCHEZ: Per molts motius. Primerament, connectant amb el públic, perquè si el públic no ho passés bé veient-nos, no s'aguantaria ni cinc anys, ni mitja temporada. Segonament, a base del treball que hem fet per evolucionar constantment. Si l'espectacle s'hagués estancat en el treball de la primera temporada, tampoc no s'aguantaria, perquè nosaltres mateixos hi hauríem perdut interès. L'èxit ve de fer un espectacle diferent i créixer.

—*Com va sorgir la idea?*

S.S.: La idea és de Michel Lopez, professor d'interpretació i improvisació del Teatre Nacional de Chaillot. Durant dotze anys va ser el seleccionador

nacional de l'equip d'improvisació francès. Després de tants anys treballant-hi, l'any 1992 es va demanar què caldria perquè la improvisació esdevingués espectacle. I va trobar que el punt essencial era un equip de dos actors, un il·luminador, un músic i un director que creessin en directe els temes proposats pel públic.

—*I com us va posar en contacte, vosaltres?*

S.S.: Ens coneixíem de feia temps. Cal dir que treballàvem la improvisació des del 89. Carles Castillo ja hi era des del principi, i Carles Montoliu ja havia fet col·laboracions amb mi. Amb l'Àngel Estellés també hi havia col·laborat feia temps, el 1985, però des de llavors no havíem treballat plegats. Després d'una nit d'una borratxera important (*riu*) vam començar a pensar en la possible part musical de l'espectacle.

—*N'havia fet, d'improvisació, abans?*

ÀNGEL ESTELLÉS: I ca, gens! I si he de ser sincer, no m'ho creia, però a poc a poc hi vam anar treballant.

—*I en quines melodies s'inspira?*

A.E.: En melodies senzilles. La part de la música és

bàsica per a poder improvisar després la lletra. Dono prioritat a la part verbal.

—*Us heu quedat mai en blanc?*

CARLES MONTOLIU: I en blau, en vermell, en groc... Sempre diem que en això consisteix la part fonamental de l'espectacle, a quedar-se en blanc per començar a donar color i forma a cada improvisació. Quan tens una cosa prevista que t'agradaria fer, has de fer la teva aportació del moment per lligar-la amb aquella escena. Cal quedar en blanc i és el que fem després de cada improvisació, tornar a quedar en blanc per començar de nou.

—*En què us inspireu a l'hora d'improvisar?*

CARLES CASTILLO: En tot. En qualsevol material que pensem nosaltres que ens servirà per a la improvisació, des de la conversa amb tu a allò que veiem al carrer, que sentim al metro... Tota la informació que rebem queda en nosaltres, com una motxilla de sensacions que utilitzarem després.

—*Heu repetit mai cap escena?*

S.S.: Seria una trampa mortal per a l'espectacle. Una de les coses més interessants que hem après en aquesta feina és que el cervell té dues formes de funcionar: l'una quan crea lliurement, quan utilitzes la teva cultura inconscientment, i l'altra, quan fa un procés de repetició, quan l'obligues a recordar. No sóc neuròleg, però crec que són dues formes de funcionar no simultànies; així, si forcéssim una situació, si repetíssim, automàticament se'ns blocaria la creativitat.

—*Com prepara el director els actors durant l'espectacle?*

S.S.: No hi ha receptes. Però res de millor que quan el públic et sorprèn, perquè la sorpresa encén una imatge, una sensació, i llavors treballem la forma més teatral d'abordar la història: ara una emoció, ara uns personatges, ara un ritme... La cosa important és d'establir aquest principi teatral que estira tots els altres.

—*Quina és la proposta més curiosa que us hagin suggerit?*

C.C.: Els suggeriments són molt distints, i n'hi ha molts que et sorprenen, i no pas perquè siguin rars: a vegades una simple paraula et pot atraure molt.

C.M.: A mi, m'agrada molt quan es nota que la proposta ha estat molt pensada, que hi han rumiat estona, que no és gens improvisada. És com provar de sintetitzar allò que els agradaria veure.

—*Quina responsabilitat!*

C.M.: No, perquè la segona vegada que la gent ens ve a veure, ja ve entrenada i s'enfila encara més; ens sorprenen més i se sorprenen més.

—*Quin és el punt més difícil de la improvisació?*

C.C.: Una volta has començat la improvisació, la cosa més difícil és de desenvolupar un tema sense dir tota l'estona les mateixes coses. Perquè, si això no té sentit per a tu, per al públic encara en té menys. Aleshores és molt difícil de saber com continuar, com donar-hi tota la força, i quan ja creus que has dit tot el que es pot dir, posar-hi un final.

C.M.: A mesura que passa el temps hi ha dificultats que abans no tenies, i ara sí, i a la inversa. L'espectacle és l'evolució de les cinc persones que formem això.

GLÒRIA MATAMALA

Ara ens és més difícil de potenciar el factor sorpresa, no pas per al públic, sinó per a nosaltres mateixos.

S.S.: Els primers anys avances per quilòmetres i ara el plaer consisteix a veure com avancen els mil·límetres. És com la vida. En un infant es nota molt el creixement d'un any, però ja no és tan evident el creixement quan passes dels cinquanta anys als cinquanta-u. I tanmateix, el creixement és més ric, perquè els cinquanta anys, els tens al darrere.

—*L'humor s'ha convertit en el protagonista...*

S.S.: Quan agafes un tema i el pots explicar fent trencar de riure és molt més fort i bèstia. Això no priva que no optem per alguns altres tipus de llenguatge teatral. Hi ha moments per a tot: per a riure, emocionar-se, reflexionar...

—*Llarga vida a 'Imprebis'?*

S.S.: El 7 de març és l'última actuació. De moment, ens agafarem unes vacances. És una qüestió molt dura, però per a evitar que la història es cremi, ens calen unes vacances, madurar-ho i ponderar la necessitat de continuar-la o no.

Santiago Sánchez (el director) té un dels currículums més prometedors del teatre. Va treballar amb Dario Fo i ha dirigit algunes obres seves. Àngel Estellés (el músic) ha compost bandes sonores per a televisió i publicitat.

Bea Cabezas

GLÒRIA MATAMALA

Carles Castillo i Carles Montoliu són els dos actors d'Imprebis'. Els encarregats de representar les peticions del públic.